

Bestuur

President : Bert Lamers
Oud President : Koos Kuiper
1^e Vice President : Tom Jacobs
2^e Vice President : Toon Gasseling
Secretaris : Henk Breuker
Penningmeester : Martin Liefrink
Bankrekening : ABN-AMRO 66.03.11.232
(Postrekening van de bank: 824200)

Secretariaat

Henk Breuker : Lebuinusstraat 23
7009 MV Doetinchem
Telefoon : 0314 - 343056
Mobiel : 06 - 22376774
Fax : 0314 – 354697
E-mail : Doetinchem@lions.nl
Website : www.Lions.nl/Doetinchem
Digitaal ledenboek : www.lions.nl/lolas

Bijeenkomsten

Iedere maand : 1^e woensdag 20.00 uur Vergadering
3^e woensdag 18.00 uur Taphap
5^e woensdag 18.00 uur Taphap met L.L.L.
Plaats : Gasterije De Heereboer
Oude Doetinchemseweg 42
7038 BJ Zeddam
Telefoon : 0314 – 651940
Fax : 0314 – 652488
E-mail : info@deheereboer.nl

Bij verhindering voor de vergadering altijd bij de secretaris afmelden.

Bij verhindering voor de taphap altijd dinsdag vóór 20.00 uur bij Gasterije "de Heereboer" afmelden.

Voor de 5^e woensdag altijd tussen 12.00 en 17.00 uur bij Gasterije "de Heereboer" opgeven

Wat staat er deze maand in het bulletin?

Pres(s)praat april 2006	4
Verslag bijeenkomst 5 april 2006	5
Drukke tijden in maart!	9
Over voetbal, voeding en nog zo wat dingen	11
Drie oudjes van 14	15
Papillons in Prisma	17
De 10 minuten van Tom Jacobs	18
Wokfeestje (woensdag 29 maart)	20
Poetins Erfdeel	22
Verjaardagen	24
BACH!	25
De 10 minuten van Harry Mathijsen	27
Lions golfgezelschap naar Turkije	30
Commissies	33
Agenda 2005-2006	34

Pres(s)praat april 2006

Beste Lions,

Inspannen en ontspannen, dat is wat mij de laatste weken sterk heeft bezig gehouden.

Je ziet binnen onze club vele mensen die zich inzetten om bepaalde zaken voor elkaar te krijgen.

Denk met name aan de diverse commissies die direct actief betrokken zijn met de voorbereiding van het "Metzo regatta" gebeuren. De Denktankcommissie die in de vergadering van 3 mei zijn ideeën zal presenteren. De Jumelagecommissie die op 12 mei de jaarlijkse jeugddag organiseert: er gaan vanuit Doetinchem zo'n 14 leerlingen naar Dorsten.

De uitbreidingscommissie die zich inzet om de nieuwe Euregioclub Emmerich – Montferland van de grond te tillen.

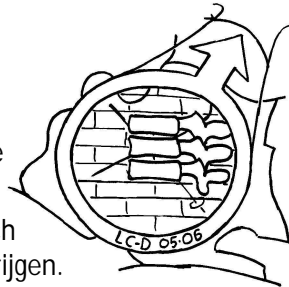
Bij de inspanning is juist ontspanning het doel naar waar we streven. Maar ik weet dat bij verschillende bovengenoemde onderdelen er nog behoorlijk spannende zaken opgelost dienen te worden. We gaan dus nog een spannende tijd te gemoed. Zo heb ik zelf kort achter elkaar 2 spannende evenementen achter de rug. Eerst een weekend 2 dagen wandelen in het zuid Limburgse landschap waar we de eerste dag zón 28 kilometer hebben gelopen. Nou, ik kan jullie zeggen dat was zeer inspannend. En afgelopen week heerlijk gegolfd in Turkije met enkele Lions van ons met echtgenoten. Ook daarvan moet ik zeggen dat, met name, de heen- en terugvlucht zeer inspannend waren. Ook was, voor mij althans, het golfprogramma te heftig. Ik moest na de geleverde inspanning mijn rug even (24 uur) rust geven.

Al met al kan ik terug zien op 'n heerlijke week met fijne vrienden in 'n prima sfeer. Dat was de bedoeling, dat was de inzet.

Er wachten ons nog 'n paar spannende weken waarbij ik hoop dat de vele inspanning van velen onder ons zullen worden beloond met ontspanning.

Met Lions groet,

Bert Lamers

Verslag bijeenkomst 5 april 2006

De president kan een 30-tal leden verwelkomen, hetgeen een attendance oplevert van 68%. Een modaal bezochte bijeenkomst dus. Daarna krijgt John Brands de gelegenheid om zijn levensverhaal te presenteren. In een boeiend betoog leren wij hem kennen als iemand die prima past in onze club. (Zie elders in dit bulletin.)

In het huishoudelijk gedeelte komen de volgende onderwerpen aan de orde:

- ▶ Jan Thijssen is aan de beterende hand en heeft gelukkig een ingreep kunnen ontlopen.
  - ▶ Herman vd Broek zal een aantal maanden niet aanwezig zijn. Na een ziekenhuisopname zal hij zich gedurende een aantal weken laten inspireren door de Spaanse lichtval, hetgeen ongetwijfeld weer tot de nodige kunstzinnige resultaten zal leiden.
  - ▶ De ingekomen stukken gaan rond. Aandacht voor de districtsconventie op 19 april 2006. Verder gaan de namen van de voorgestelde keygroupleden van LC Bronchorst i.o. rond. Het Comité van aanbeveling stelt kandidaten voor het Vice-gouverneurschap voor. Er is een nieuwsbrief van LHI. Verder een opvallend initiatief van LC Haarlemmermeer: een voetbalpoolprogramma t.b.v. het WK 2006. De LWI vraagt vrijwilligers voor de lotenverkoop op de Pasar Malam in Den Haag.
  - ▶ De president licht het programma voor de komende maanden toe:
    - ▶ op 3 mei presenteert de denktank zijn plannen
    - ▶ op 17 mei zijn de 10 minuten van voor Han Meibergen
    - ▶ op 20 mei vindt het jaarlijkse uitstapje plaats, dit keer georganiseerd door LC Dorsten
    - ▶ op 7 juni komt Geert-Jan Jonkhout ons vertellen over het Gelders Genootschap
    - ▶ op 21 juni zijn de 10 minuten voor Jan Thijssen
    - ▶ op 5 juli zal de bestuursoverdracht plaatsvinden
  - ▶ De president vraagt aandacht voor de positie van de milieu-officer. Het zou prettig zijn als die het komend clubjaar meer aandacht kan krijgen
  - ▶ Van de rondvraag wordt geen gebruik gemaakt.
-

- ▶ Taaltwister Chris houdt een wat merkwaardig verhaal over zijn vakanties in Veenwouden, waar hij in zijn de Waard tent veel kou heeft geleden, zijn bezoek in een caravan aan Berlijn waar hij veel indrukwekkende plaatsen heeft bezocht, maar waar hij ook heeft moeten constateren dat zijn marstempo behoorlijk beperkt is en hij het daarom ook aflegt bij familieleden en tenslotte zijn motorrit naar Verdun waar hij onder de indruk raakt van de oorlogsgebeurtenissen. Wat zijn verhaal met de taak van de taaltwister (het bevorderen van de harmonie, de vriendschap, de levendigheid en het enthousiasme tijdens de bijeenkomsten door middel van gepaste stunts of spelletjes, zie het Lionshandboek art 1.8) te maken heeft is niet geheel duidelijk, amusant was het in ieder geval wel.

De secretaris

Leven is loslaten en steeds opnieuw beginnen

Het verhaal van Henk Dijk

Door omstandigheden kan eerst nu het verhaal van Henk Dijk worden opgenomen. Inmiddels heeft zich in de werksituatie van Henk een belangrijke verandering voorgedaan. Ik heb er daarom voor gekozen om het gedeelte over zijn directeurschap Training en Consultancy bij van Hall-Larenstein te laten vervallen. Niet omdat dat niet interessant genoeg zou zijn. Wel omdat ik vond dat het toch betrekkelijk zakelijke gedeelte afbreuk zou doen aan zijn indrukwekkend vormgegeven levensverhaal. Wie toch het nodige wil weten van van Hall Larenstein kan terecht op www.vanhall-larenstein.nl

HB

De ouders van Henk komen uit kinderrijke gezinnen. Vader Dijk uit een gezin van 6 met vooral fotografen en vertegenwoordigers en moeder Pot ('kan je tegenwoordig niet meer noemen') uit een schippersgezin van 5. Met trots laat hij de vloot van Rederij POT zien, waar het helaas niet echt goed is afgelopen. De eens zo fiere Zwaantina kwam op de schroothoop in Sri Lanka terecht.

Henk is in maart 1954 geboren in Apeldoorn, maar getogen in de binnenstad van Groningen. Zijn ouders, die een synodaal gereformeerd stempel droegen en overtuigd lid van de ARP waren, begonnen daar, vanwege een handicap van de vader, een drogisterij annex schoonheidssalon. De winkel was dan ook

---

de thuishaven van het gezin, waar de kleine ondernemer, bewust van winst en verlies, moest opboksen tegen de moordende concurrentie.

In die omgeving volgde Henk de Mulo B opleiding, gevolgd door Havo en VWO. Daarna begonnen aan de tweedegraads opleiding Aardrijkskunde en Nederlands gevolgd door het diploma MO-B Aardrijkskunde. Om de kroon te zetten met het doctoralexamen Sociale Geografie, met als bijvakken Recht en Bestuurskunde. Maar ook profaner opleidingen als de cursus cafébedrijf en diverse vaarbewijzen waren aan hem besteed.

Evenals zijn opleidingen is Henk zijn carrière onder aan de trap begonnen. Bij gebrek aan werk begon hij als conciërge bij de NLO. In 1979 werd hij mavo leraar om in 1985 als docent te beginnen aan de VU. Drie jaar later werd hij conrector in het VO en vanaf 1995 vervulde hij directiefuncties o.a. bij de arbeidsbemiddelingsclub van het FNV/CNV. In 2002 werd hij directeur Training en Consultancy. (Maar daar is ook alweer verandering in gekomen. In juni wordt hij rector van het Baudartius-College in Zutphen.)

In zijn vroegste arbeidsjaren heeft Henk zich veel met jeugd beziggehouden. Hij vormde toneelgroep 'Spons' welke naam voortkwam uit zijn filosofie dat MAVO 3 de fase was van het opnemen en MAVO 4 die van het uitknijpen.

In 1974 is hij verloofd met een kunstenares, een periode door hemzelf omschreven als 'een misverstand'. In 1979 trouwt hij met een pianiste uit welk huwelijk zijn twee zonen Jelmer en Arjan zijn geboren. Maar ondanks dat komt al vrij snel een einde aan deze verbintenis en is hij in 1989 'roemloos gescheiden'. Henk beleeft bepaald niet de gemakkelijkste periode uit zijn leven maar 'dank zij mijn zonen heb ik gedaan wat ik heb gedaan'.

Henk heeft talloze bestuursfuncties bekleed. Hij is o.a. zondagsschoolleider geweest, bestuurslid van YMCA Nederland, bestuurslid van de Europese pendant daarvan: de RAY, bemoeide zich in de Stichting van de Arbeid met personeelsbeleid, was voorzitter van het bevrijdingsfestival Overijssel en van het Regionaal Bureau Onderwijs Overijssel. Ook politiek heeft zijn interesse. Zo werd hij voorzitter van het CDA Bunnik, voorzitter van de scholingscommissie CDA Utrecht. Al vrij snel na de aanvaarding van zijn Lionslidmaatschap in Bunnik kwam hij daar in het bestuur terecht en na zijn verhuizing naar de Achterhoek werd hij bestuurslid van zowel het Plattelandshuis Achterhoek-Liemers en Agrojobs BV. Met recht kan dus geconcludeerd worden dat Henk een bezig baasje is.

Een nieuwe fase in zijn leven breekt aan in 1993. Bij de YMCA ontmoet hij Liesbeth Laman Trip, die hem een jaar later ten huwelijk vraagt. Hun huwelijksreis voert hen naar Zuid-Afrika. Naast de eerder genoemde zonen wordt Henk ook vader van twee dochters, Willemijn en Josephine.

Indrukwekkend is het verhaal dat Henk vertelt over de periode dat hij afscheid moet nemen van zijn vader. Zoals gezegd was die gehandicapt ('Ik heb nooit een vader gehad waar je mee kunt voetballen') en waren er steeds aanpassingen nodig om de toestand zo leefbaar mogelijk te houden ('Het was een leven in blessuretijd'). Maar het onvermijdelijke komt toch te gebeuren. De ziekte gaat gepaard met verlies van decorum en de situatie wordt onhoudbaar. Gesterkt door een diepgeworteld geloof ('Ik hoop, bid dat God mij dood laat neervallen') wordt een bewuste keuze gemaakt voor euthanasie. Ontroerend was Henk's beschrijving van het moment van afscheid nemen. Invoelbaar was het moment dat de kleinkinderen afscheid van opa mochten nemen. En ook de laatste wandeling op de dag van overlijden moet voor Henk, broer Daan en zus Gonnie een intens dramatisch en onvergetelijk moment zijn geweest. Zijn moeder blijft alleen achter. 'Zij gaat op reis, maar de koffer blijft voor de achterblijvers op het perron staan'.

De gebeurtenissen in zijn privé-leven hebben Henk een aantal levenslessen opgeleverd. Hij weet van zichzelf dat hij meer dan gemiddeld kwetsbaar is. Maar zijn overtuiging is dat als je gekwetst wordt, je de confrontatie aan moet gaan of zoals hij het formuleerde: 'je moet nooit naast de mesthoop gaan staan'. Hij heeft ervaren dat hij tevreden kan zijn met wat hij heeft. Zichzelf zijn en blijven is belangrijk voor hem geworden. 'Ik hoef niets omdat ik denk dat het hoort'. Zijn levensreis heeft hem ook geleerd dat hoe groot de tegenslagen ook kunnen zijn, hij er altijd weer boven opkomt.

Is zijn partnerkeuze in zijn jonge jaren niet altijd even gelukkig geweest, hij heeft er van geleerd dat die keuze dient plaats te vinden op basis van gelijkwaardigheid, complementariteit en overeenkomsten. Dat geluk heeft hij in Liesbeth gevonden en deelt dat met haar sinds 2004 op een prachtige boerderij in Zelhem.

Drukke tijden in maart!

Op Donderdag 16 maart waren we te gast bij de dames van Isala in Het Hart van Doetinchem. Deze charmante ladies hadden zowel ons, als de Lions van 'De Graafschap' en van 'Wisch-de Hamelandse Marken' uitgenodigd in het kader van de Inter service-uitwisseling. De uitnodiging was gesierd met de titel: '22 dames nodigen 102 heren uit'. Dat beloofde nogal wat. En inderdaad, de opkomst was uitstekend. Het programma was eenvoudig en tegelijk ook doeltreffend van opzet: een borrel en een smakelijk soepenbuffet (of moet het toch soepbuffet zijn?).

Daarna werden we aan het werk gezet onder leiding van [Bart Kiers](#), een jonge en enthousiaste zanger-componist. Op een door hem voorgespeelde melodie moesten wij -verdeeld in groepjes- een pakkende tekst schrijven. De combinatie van wijn en soep had kennelijk creativiteit opgewekt, want het lukte ons wonderwel om in een rap tempo de prachtigste dichtstukjes op papier te zetten. Na alle coupletten uit volle borst

gezongen te hebben, vertrokken we rond 9 uur weer huiswaarts. Uiteraard niet zonder onze gastvrouwen dank te hebben gezegd voor hun uitnodiging. Overigens gaven wij met 13 Lionsleden prima acte de présence.

Ook de week van 20 maart stond bol van de activiteiten!

Op woensdag stond er een vergadering van de coördinatiegroep Metz-Regatta op de agenda. Namens onze club waren Martin en ondergetekende vertegenwoordigd. Het hoofdpunt van de bijeenkomst was de voortgangsbewaking van het project en de vraag of de uitnodigingen aan de deelnemende Doetinchemse scholen al verstuurd waren. Dit bleek zo te zijn. Op 25 april is de volgende meeting van de coördinatie groep.

Donderdagavond stond in het teken van de jumelage met L.C. Dorsten. Zeven Lions 'sterk' vertrokken we richting Dorsten. Het vermelden waard

---

was de kennismaking met de gloednieuwe Cadillac van Toon Gasseling. Als ik het goed heb, is het een SRX of een Escalade. In ieder geval geen gewoon modaal autootje, maar een heuse 'PC Hooft trekker' met alles erop en er aan! Behalve één ding dan, namelijk een radar-verkikker. Kort voor Dorsten ging het net iets te snel en werd Toon op de bon geslingerd door de Hermandad. Gelukkig kwam hij er met 25 euro van af, maar het blijft jammer.

De vergadering was in 'Haus Hessefort', waar we op allerhartelijkste wijze ontvangen werden door onze vrienden van Lions Club Dorsten.

De gastspreker én Lion van deze avond was Wulf Mempel, hoofdredacteur van de WAZ (Westdeutsche Allgemeine Zeitung). De oplage van deze krant bedraagt maar liefst 800.000 exemplaren en is daarmee das auflagenstärkste Blatt des Ruhrgebietes', zoals [de website](#) aangeeft. Wulf gaf een interessante lezing over zijn vak en ging daarbij uitvoerig in op de ethische aspecten van de journalistiek en onderwerpen zoals macht en invloed van de pers.

Na deze voordracht werd de maaltijd geserveerd - anders dan bij ons heeft men keuze uit 6 gerechten! - en na uitvoerig met onze Duitse vrienden te hebben bijgepraat, vertrokken we laat in de avond richting Nederland.

Zaterdag 25 maart vierde Lionsclub Arnhem haar 50ste verjaardag! LC Arnhem was destijds de zesde Lionsclub in Nederland. Dat de Arnhemmers wel zeer actief zijn geweest, moge blijken uit het feit dat zij in de loop der tijd maar liefst 8 clubs hebben gesponsord, waaronder onze LC Doetinchem! Voldoende reden dus om de Arnhemse Lions te feliciteren met hun jubileum. Namens onze club heeft Bert een envelop met inhoud overhandigd.

Tijdens zijn toespraak ten overstaan van alle genodigden maakte President Hans Elsenaar een vermakelijke verspreking. Toen hij een cheque twv 18.000 euro aan burgemeester Pauline Krikke van Arnhem wilde overhandigen, vertelde Hans trots, dat deze opbrengst te danken was aan de *illegale* houtacties van zijn club! Een van hun fundraising activiteiten is het verkopen van haardhout. Na deze misser gecorrigeerd te hebben, nam de burgemeester de cheque bestemd voor het jeugdwerk in Arnhem in dank aan, mét de opmerking dat deze gift absoluut op legale wijze besteed zal worden. Na met vele Lions gesproken te hebben, reden we - Martin, Bert en ik - tegen zessen weer terug naar Doetinchem.

Over voetbal, voeding en nog zo wat dingen of John Brands vertelt

Wie met John Brands te maken krijgt moet al snel tot de conclusie komen dat hij te maken heeft met een bijna altijd vrolijke Brabander. Zijn prettige stem met nog een toefje Brabantse tongval, de welhaast olijke blik in zijn ogen en zijn vitale houding vormen het beeld van iemand die zin in het leven heeft.

En Brabander is hij en zal hij waarschijnlijk zijn hele leven toch ook wel diep in zijn hart blijven en dus niet alleen beperkt tot de carnavalsdagen die hij steevast met zijn 2 broers en oude vrienden in Cuijk viert. Want daar is hij in 1957 geboren in het Cuijkse buitengebied waar het gezin Brands omgeven was door een grote hoeveelheid kleinvee. Voeg daarbij een moeder die John omschrijft als

een bezig bijtje en een vader die getypeerd wordt als een harde werker en je kunt je de Brabantse gezelligheid met gemak voorstellen.

Tijdens zijn VWO opleiding ontmoette hij al op jonge leeftijd Laura die op 3-jarige leeftijd vanuit het verre Indonesische Irian Jaya in Cuijk terecht kwam. Geen wonder dat John op 16-jarige leeftijd op haar viel want al van jongs af aan waren dansen en muziek haar grote hobby's. Een liefde die zij kon delen met John want ook hij heeft daar passie voor. Na 6 jaar verkering is het stel getrouwd en vooral in de begintijd hebben zij veel gereisd, vooral in Afrika en Amerika. Zo halverwege de jaren 80 werden hun twee kinderen Ennio en Tina geboren die inmiddels studeren. Beiden hebben een passie voor muziek, Tina volgt Laura in het dansen en Ennio is een voetballiefhebber, gelijk zijn vader. Bovendien zijn beide kinderen harde werkers die door bijbaantjes het armetierige studentenbestaan weten te veraangemen.

In 1990 verhuist het gezin vanuit Cuijk naar Doetinchem om een aantal jaren daarna een fraaie stee in het buitengebied te betrekken. ' Maar eerlijk gezegd was ik bij de verhuizing geestelijk totaal afwezig.' Het doet John ongetwijfeld denken aan het Cuijkse buitengebied en hij vindt het dan ook heerlijk om op

---

zijn spaarzame vrije ogenblikken vuile handen in de tuin te maken en de sores van de dagelijkse beslommeringen van zich af te laten glijden. Hij weet zich daarbij gesteund door Laura die ongetwijfeld een rustgevende invloed op hem heeft en ook regelmatig zorgt dat John kan genieten van de heerlijke gerechten die voortkomen uit een andere passie van haar: lekker eten.

Het aantal hobby's van John is groot. Zijn muzikale talenten heeft hij al drummend ontplooid in diverse bands met fraaie namen als Odessa, Filter en Spock (waar hij nog iedere vrijdagavond mee speelt). Plaatopnamen waren het resultaat en overal in het land werd opgetreden. Als voorzitter van de voetbalvereniging VIOD heeft hij aan de wieg gestaan van een opleidingsplan voor jeugdvoetballertjes. Bedoeling is om de jeugdopleidingen te verbeteren door de trainers te trainen. Dat heeft hem overal in voetballend Nederland gebracht. Zijn dilemma als geslaagd voorzitter is wel dat het in deze tijd zo moeilijk is om een bekwame opvolger te vinden.

Al deze activiteiten zijn niet uit de lucht komen vallen. Ook in zijn Cuijkse tijd heeft John veel vrijwilligerswerk gedaan. Zo was hij voorzitter van de Korte Cursussen Cuijk en heeft hij aan de ontwikkeling van talloze Brabanders een bijdrage geleverd. Was er een nieuwe wijkvereniging nodig, John was niet te beroerd om in het bestuur te gaan zitten. Even gemakkelijk deed hij dat in het bestuur van het Oranjecomité en was hij zelfs ooit tegelijk penningmeester en voorzitter van een recreatieve voetbalvereniging. Een typische Lionshouding was hem kennelijk al vroeg ingegeven: 'Doe iets terug naar de maatschappij'.

Je zou bijna denken dat er naast deze bezigheden geen tijd meer was voor een werkzame loopbaan. Niets is minder waar. Behalve zijn VWO behaalde hij de Nivra-, economie- en MBA diploma's. En dat vaak niet in dagtijdstudie, maar naast reguliere banen. Dat alles leidde er in 1976 toe dat hij in Amsterdam aan de slag ging in de accountancy. Aan die tijd bewaart hij niet de beste herinneringen en ook een overstap naar een kantoor in Nijmegen een jaar later deed de bekoring voor de cijfers niet echt groeien. In 1980 vertrekt hij naar Boxmeer om in dienst te treden van de Stichting bejaardenzorg. Part time omdat de economiestudie ook tijd vergde. Dat verhinderde hem niet om naast dat alles in Nijmegen voor de klas te gaan staan om Havo en VWO leerlingen inzicht te geven in de wonderlijke wereld van de economie.

In 1988 maakt hij dan de overstap naar de voedingsmiddelen. Hij wordt controller bij Coveco om een jaar later als exportmanager aan de slag te gaan

---

bij Hoy. John lijkt iemand te zijn die van uitdagingen houdt. Als hij het idee krijgt vast te roesten wordt hij onrustig en gaat dan op zoek naar nieuwe uitdagingen. Zo wordt hij in 1996 directeur van Easy Food in Wageningen waar hij -heel creatief- de ongebruikte capaciteit van de keuken van Fatima huurt. Daarnaast houdt hij ook nog tijd en energie over om gastdocent te worden aan de hogeschool Saxion in Deventer. In 2000 stapt hij over naar Nutreco waar hij directeur wordt van het bedrijf in Mierlo, kort daarop gevolgd door een directiefunctie in Maasmechelen en Boxmeer. Geen makkelijke tijd, want de economische toestand bracht een afslanking met zich mee. Desondanks bleef hij deel uitmaken van de adviesraad van Saxion en nam hij zitting in de werkveldcommissie van Larenstein.

In 2005 wordt hij dan gevraagd om over te stappen naar Wessanen Nederland.

anekdote
mond, maar
een ander
op vakantie
hij door een
benaderd
overstap. Per
even op en
Nederland
zaak rond te
bij hem de
vatten dat als
moeite doet

De volgende
komt niet uit zijn
bereikte mij via
kanaal. Toen hij
was in Italië werd
headhunter
voor deze
vliegtuig mocht hij
neer naar
komen om de
praten. Hetgeen
mening deed post
een bedrijf zo veel
om hem binnen te

halen hij best wel het recht had om zijn persoonlijke eisen iets boven het minimumloon te stellen.

Wessanen beleefde als het ware een nieuwe start. De complete directie werd vervangen. Het bedrijf werd overgeplaatst naar Utrecht en er dienden drie bestaande bedrijven te worden samengevoegd: Beckers, Zonnatura en Boas Premium Taste. Daarbij ging het om 600 medewerkers en een omzet van 130 miljoen euro. Sinds 2003 is het bedrijf er in geslaagd om verlies om te zetten in winst en de directie staat nu voor de taak om dit verder uit te bouwen.

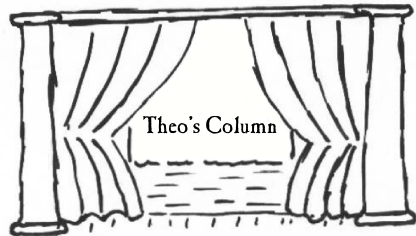
De strategische pijlers die daarbij gehanteerd worden zijn Health & Premium

Taste en Authenticiteit. In een gloedvol betoog vertelt hij over hoe de markt veroverd dient te worden. Het oubollige kenmerk van Zonnatura, de Pleegzuster Bloedwijn (daar had John nog nooit van gehoord), verdwijnt naar de achtergrond. De Nederlander staat erg open voor de biologische markt, althans volgens eigen zeggen. 40% van de bevolking is bereid biologische producten te kopen. Bij het verlaten van de winkel blijkt slechts 0,8% dat ook gedaan te hebben. Een echte groeimarkt dus. Talloze moderne producten volgen elkaar in hoog tempo op. Heel apart daarbij is het zgn. kinderconcept Kikker. Een fraai door Max Velthuis vorm gegeven koffertje waarin allerlei producten en ongetwijfeld verantwoorde spelvormen opgenomen zijn om de jeugd al vroeg vertrouwd te maken met de Zonnatura producten. Het streven is naar de marktleiderspositie in het gezondheidsschap. Van de nieuw producten had John de SoCrispy zakjes meegebracht: chips met slechts 5% vet en uit eigen ervaring kan ik zeggen dat ze lekker smaken.

De Beckers tak van het bedrijf brengt o.a. diepvriessnacks in: Frikandellen, kroketten, hamburgers, dim sum en loempia's. Ook hier staat authenticiteit hoog in het vaandel. Als John praat over de gewone Frikandel krijg je bijna een vieze smaak in de mond, maar als hij overstapt op de Beckers Frikandel kan je haast niet wachten om die de volgende dag in de supermarkt te kopen. Een week later zal de nieuwe saté worden gepresenteerd. Interessant was zijn verhaal over de introductie daarvan bij Albert Heijn en de sterke onderhandelingspositie die zijn bedrijf daarbij inneemt. Voor 2006 is het doel om het marktleiderschap van Beckers in de retail te veroveren. Daarnaast dient de nieuwe organisatie te worden uitgebouwd. Kortom, het lijkt er op dat John voorlopig nog niet klaar is met Wessanen. Want als hij het idee begint te krijgen 'dat hij kunstjes begint te herhalen' is het tijd om op te stappen.

Met de enthousiaste en levendige wijze van presteren en presenteren zal het hem ongetwijfeld ook lukken deze job tot een succes te maken. Om daarna misschien wel weer verder te zien.

Drie oudjes van 14

Ze wisten het niet. Ze konden het ook niet weten. Hoe liepen bejaarde mensen eigenlijk? Ja natuurlijk hadden ze zelf een oma en een opa, maar daar hadden ze eigenlijk nog nooit goed naar gekeken. Ze zuchtten eens diep. Daar stonden ze dan, 14 jaar oud en blij met een belangrijke rol in de musical. Maar wat een rol. Drie bejaarde dames die eigenlijk heksen waren en die in het tuintje van het bejaardentehuis rondscharrelden en vreemde teksten spraken tegen de hoofdrollen uit het stuk.

Ik had ze natuurlijk niet voor niks uitgekozen voor die rollen. Pien, Lieke en Tjitske. Pien kende ik al van kindsbeen af, dus ik wist wat ik voor vlees in de kuip had. En Lieke was tijdens de audities opgevallen door haar sprankelende duidelijkheid. En Tjitske had naast haar acteertalent, een dijk van een accent en dat paste prima bij zo'n bejaarde.

Maar ja, hoe beweegt een bejaarde? Ik stuurde ze weg met de opdracht om die week goed rond te kijken en zoveel mogelijk oude mensen na te gaan doen. Bij dat idee moesten de drie al lachen.

Maar het lachen zou ze wel vergaan, want kijken naar bejaarden en bejaarden nadoen is wel wat anders dan bejaarden spelen. Want het natuurlijke ritme, die cadans die allesbepalend is voor het tempo en de manier van bewegen en praten en ademen van ieder mens, ligt bij 14-jarigen wel vier keer hoger dan bij bejaarden. En als er iets moeilijk is om te manipuleren is het wel je natuurlijke cadans. Zeker als je nog maar net bekend bent met zoiets als een natuurlijke cadans. Vertragen was het devies. Naar beneden brengen dat tempo van bewegen, van ademen, van hartklop. En uiteindelijk lukte het de drie trippeltientertjes werkelijk met de beide voeten plat op de grond in een gematigd tempo over het speelveld te lopen. Alleen jammer dat hun stemmetjes in een moordend tempo, hoog, ongerafeld en zuiver de teksten de wereld in knetterden. Daar was niks bejaards aan. En ook jammer dat ze

alle drie hun rechterhand in de rug geduwd hielden als of ze last van spit hadden en hun linkerhand een wandelstok vasthield. De standaard houding van kinderen wanneer ze een bejaarde moeten spelen.

Ik legde hen uit -onderhand kan ik daarbij uit eigen ervaring putten- dat ouderdom komt met gebreken. En dat niet elke bejaarde per definitie iets aan de rug mankeert. Ik vertelde van mijn vader, die ver over de 80 nog kaarsrecht door Gendringen liep. En over pijn in gewrichten en dat je als oud mens niet meer om kunt kijken omdat je dan halverwege afbreekt. En zo sprekend bracht ik de stijfheid in hun lijven. En er begon hen iets te dagen. Iets dat met variatie en uniciteit van mensen van doen had. Ze begonnen met elkaar te fluisteren, namen afscheid van mij en verdwenen in de Kandeeler, de catacomben van het Ludgercollege om er weken later weer uit te voorschijn te komen. Oud en versleten. Ze kwamen nauwelijks de trappen meer op. Lieke leunde op een stok zonder welke ze overduidelijk om zou vallen. Tjitske had een mandje met een schaarje waarmee ze kruiden kon afknippen en Pien liep mopperend achteraan dat de twee anderen niet zo snel moesten lopen omdat het voor een mens van haar leeftijd toch geen doen was... mopperdemopperdemopper. Zo liepen ze naar de eerste doorloop van het stuk. Met geen knuppel waren ze meer uit hun rol te slaan. En tijdens de weken die volgden zagen ze haarscherp op welke momenten in het stuk ze nog wat extra's konden toevoegen en waar ze nog niet goed over nagedacht hadden. Zo ontstonden de nu al legendarische ondeugende bejaardendansjes, de schalkse opmerkingen over mooie jongens, en zelfs op de laatste avond nog het deelnemen aan het slotgevecht door het onmachtig gooien van hun pantoffels.

Ik zag ze vorige week, op de laatste speelavond van 'Bemacht', na hun slotscène het toneel af schuifelen, leunend en kreunend alsof ze 90 waren en ik realiseerde me met spijt dat we ze nooit meer terug zouden zien: deze drie prachtige, hoogbejaarde, levensgevaarlijke dames van 14. Chapeau Meiden. De Theo d'Or, de prijs voor de beste vrouwelijke hoofdrol van het seizoen, zal wel aan jullie neus voorbij gaan. Maar dan toch alleen omdat die niet aan kinderen wordt uitgereikt.

Theo Soontiëns

Papillons in Prisma

inloop- en begeleidingscentrum te Lichtenvoorde

Als inloop- en begeleidingscentrum biedt Prisma hulp aan mensen die verder moeten leven met ziekte, verlies of andere problemen. Prisma is geen medische instelling. De locatie is al meteen een openbaring. De Stichting is gehuisvest in een van de huizen aan de Ludgerhof, de plaats waar voorheen de Ludgerkerk stond. Enkele relictten ervan zijn nog in de hof te zien. Een voorbeeld daarvan is de verhoging waarop vroeger het altaar stond. Bovendien is er in de hal van ieder huis (16 stuks) een kerkbank geplaatst. Zo ging deze unieke plek over van Ludgerkerk naar Ludgerhof en werd binnen (kerk) buiten (hof) en buiten (huis) binnen (hof). Een nadenkertje! Nu naar Prisma zelf.

Na de ontvangst -we waren met ca. 20 dames- volgde er een inleiding over de doelstelling, de therapieën en de financiën.

De Stichting is helemaal afhankelijk van sponsoren en giften van hun cliënten. De gastdames en professionele therapeuten werken allen pro Deo. Verschillende behandelingen zijn mogelijk zoals yoga, pijnbestrijding, psycho-energetische therapie (Janny Mathijssen) en kindervertherapie. Hiervoor is een speciaal 'tover bos' ingericht.

Tijdens een korte pauze konden we het hele pand bezichtigen. Iedere kamer in het huis heeft zijn eigen bestemming.

In het tweede gedeelte kwam onze gastvrouw aan het woord. Zij vertelde over haar studie aan de Hogeschool Arnhem-Nijmegen, die zij inmiddels met succes heeft afgesloten. Een en ander werd toegelicht met een beamer-presentatie.

Haar onderzoeksthema was: 'Kan Creatieve Therapie het welbevinden van mensen met kanker bevorderen?' Hiervoor had zij de medewerking van een klein aantal van haar cliënten. Aan de hand van kunstexpressies konden zij hun gevoelens van boosheid, onzekerheid, angst en eenzaamheid beter verwerken. Ook wij kregen een opdracht: het tekenen van een bloem, die daarna besproken werd.

Als afsluiting bedankte Janny Thijssse. Voor Janny Mathijssen was er een prachtige bos bloemen en voor de inleider een gift van 50 Euro voor Prisma. Dit bedrag werd later verdubbeld uit Lions-kas van onze mannen.

Het was voor ons allen een zeer bijzondere middag. Hartelijk dank Janny, Janny, Ans en Mieke.

Door onze mannen daartoe uitgenodigd ging het daarna op naar de Heereboer om van hun heerlijke wok-maaltijd te genieten. Het was zalig. Hartelijk dank!

Carola van Oudheusden

De 10 minuten van Tom Jacobs

In 2000 werd ik lid van deze Lionsclub. In 2001 heb ik dus al het een en ander verteld over mijn werk en mijn leven. Vandaag zal ik daar niet te lang bij stilstaan en iets meer vertellen over een van mijn huidige activiteiten.

Op 20 maart 1956 ben ik in Hoensbroek in de mijnstreek geboren. Ons gezin bestond uit 4 kinderen, ik was de derde. Mijn vader werkte als opzichter in de Oranje Nassau-mijn en mijn moeder kwam uit de verpleging. Helaas zijn mijn ouders heel vroeg overleden. Op mijn zesde overleed mijn moeder. Mijn vader is 2 jaar later hertrouwd. Hij overleed toen ik 16 was. Mijn stiefmoeder zorgde dat we toch altijd een gelukkig en evenwichtig gezinsleven hebben gehad. Zij is inmiddels de 80 gepasseerd en woont nog steeds in Zuid Limburg. In 1974 ging ik werktuigbouw studeren in Eindhoven. Tijdens de examenfeesten leerde ik Marlie kennen. Zij ging een jaar later in Nijmegen studeren. Al snel woonden we samen in een studentenhuus in Eindhoven. Een grandioze tijd met veel vrienden, veel feesten, motorvakanties, allerlei sporten, een lange buitenlandse stage in Egypte etc. Als er tijd over was werd er natuurlijk ook nog gestudeerd. Mijn afstudeerproject bestond uit de ontwikkeling van een auto-instap-hulp voor rolstoelgebruikers.

In 1982 ben ik bij Stork in Boxmeer gaan werken. Tussen 1987 en 1990 zijn onze drie kinderen daar geboren, 2 dochters en een zoon, Igna, Kira & Stijn. Kort daarna verhuisden we voor 3,5 jaar naar Georgia in de USA. Ook een fantastische én leerzame tijd. Na Amerika ben ik in 1994 in Lichtenvoorde gaan werken, daarna weer in Boxmeer en momenteel in Amsterdam.

Ondanks de diversiteit en de interessante technische omgeving binnen Stork vroeg ik me na verloop van tijd toch af of ik dit wel tot mijn pensioen wilde blijven doen. Misschien wel de bekende midlifecrisis. De reorganisaties, de politieke toestanden en het korte termijn beleid liggen mij niet zo. Ik wilde meer ruimte en liefst iets van mezelf. Ik begon mij daarop te oriënteren.

Een collega vroeg mij of ik mee wilde doen aan een idee waar hij al langer mee rondliep. Hij wilde geïndividualiseerde inlegzolen verkopen in betere schoenenzaken. Het idee was om met een apparaat de vorm van de onderzijde van de voet te meten, deze data via internet naar een productiecentrum te sturen, daar automatisch de zolen te produceren en deze binnen bijvoorbeeld 48 uur terug te sturen naar de schoenenzaak.

Het apparaat moest nog ontwikkeld worden en hoe we zolen moesten produceren wisten we ook nog niet. Ik hou wel van uitdagingen en was dus meteen enthousiast en in mijn schaarse vrije tijd moest dit toch wel lukken dacht ik. In 2002 hebben we in Helmond een BV opgericht. We zijn met drie personen; Een doet de financiën, een de commercie en ik doe de techniek.

De eerste klus lag meteen bij mij op het bordje. Er moest een goedkoop apparaat met de bijbehorende software ontwikkeld worden. Voor de software heb ik een oud-collega, die inmiddels zelfstandig werkt, ingeschakeld. Langzaam ontstond er een mooi concept gebaseerd op een, optisch aangepaste, documentscanner.

Toen we een prototype hadden kwamen we toevallig via internet een Duits bedrijf tegen, dat software en apparatuur voor orthopedische schoenmakerijen ontwikkelde. Tijdens een bezoek bleek dat ons apparaat toevallig net de ontbrekende schakel was in hun productenpakket. Zij maakten namelijk software om zolen te ontwerpen en apparatuur om deze automatisch te frezen. Een goed meetapparaat ontbrak. We zijn een partnership aangegaan en zij zorgen nu voor de verkoop van ons apparaat aan orthopedische schoenmakerijen en podotherapeuten.

In Helmond hebben we sinds zo'n anderhalf jaar een pilot in een schoenenzaak, ons oorspronkelijke idee dus. Eerst lieten we de zolen in

---

Duitsland produceren. Dat bleek toch wel wat omslachtig en inmiddels worden ze in Grave geproduceerd bij een orthopedische schoenmaker die al langere tijd met ons apparaat werkt. Momenteel wordt de software voor de bediening in de schoenenzaak ontwikkeld bij HPU in Doetinchem, een naam die ik van Ruud Wink heb gekregen. Inmiddels zijn er gesprekken gaande met een tweede schoenenzaak

De illusie, dat ik hiermee op korte termijn mijn brood kon verdienen heb ik helaas moeten laten varen. Dingen gaan toch langzamer dan je verwacht. Het tempo wordt natuurlijk beperkt door het feit dat het vrije-tijd werk is. Het potentieel van deze markt staat echter nog steeds recht overeind en de lijn is nog steeds in opwaartse richting.

Mijn droom is dat ik in de toekomst actief ben en ook een aandeel bezit in meerdere kleine technische bedrijfjes. Liefst iets met revalidatietechnieken of zo. Zelf sturen en mijn eigen tempo bepalen en t.z.t. afbouwen, of wellicht, net zoals Arnold, nooit ophouden met werken, want techniek blijft gewoon hartstikke leuk.

Tom Jacobs

Wokfeestje (woensdag 29 maart)

Een 5e woensdag in de maand betekent dat we samen met de Papillons dineren. Dit keer geen 'Dinner for Papillons', maar 'Wokken met Papillons'. En het resultaat mocht er zijn! Het was volop genieten van de verse ingrediënten en de verschillende soorten vlees. Maar het succes van deze culinaire avond was in de eerste plaats de professionele voorbereiding van het wokfeest in de keuken van chef-kok Henry van De Heereboer.

De foto's geven een indruk van wat zich daar verder allemaal afspeelde om Papillons en Lions een uitstekende dis voor te schotelen.

Ook aan de 'interne catering' tijdens de voorbereidingen was gedacht. Bart Jaap nam deze taak met veel plezier op zich. Na het vlees snijden, de groente wassen en de pasta koken, trad het 'Meesterkoksteam' aan.

Harry Mathijssen, Jan van Iersel, Martin Liefrink en Kees van Steenbergelen lieten zich nu eens van hun culinaire kant zien. Deze mannen wokten, alsof hun leven ervan af hing! Vakmanschap, toewijding en passie zijn de juiste woorden, die bij deze geslaagde wokactie passen. Mannen, dank voor jullie inzet!

Deze dank geldt uiteraard ook voor alle andere Lions die zich hebben ingezet om het wokken voor de Papillons en de Lions tot een succes te maken.

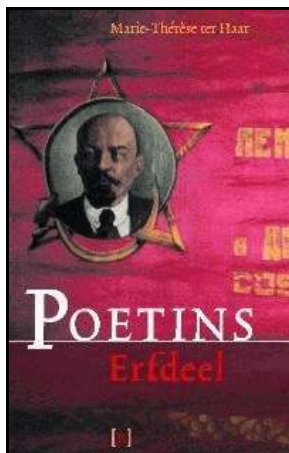
Marnix Jansen Venneboer

Poetins Erfdeel

Tijdens de februaribijeenkomst kregen wij door Marie-Thérèse ter Haar een indrukwekkend verhaal voorgeschoteld onder de titel: Omgaan met Rusland. Moeiteloos hield zij onze aandacht een paar uur vast.

Onlangs is van haar hand verschenen het boek Poetins Erfdeel. Het is een uitgebreide versie van het verhaal dat zij bij ons heeft gehouden. Alleen dat al is een garantie dat het boek boeiend is om te lezen. In haar voorwoord schrijft zij o.a.: 'Met dit boek probeer ik een bescheiden bijdrage te leveren aan het doorgronden van de Rus.' Daarin slaagt zij ruimschoots.

Het boek begint met Rusland in vogelvlucht. uitgebreider gemogen. nauwelijks een pagina ontwikkeling van ons bestaan. Om dan in belangrijk gegeven over 'Rusland heeft deze renaissance, HB) niet gevolg van de overheersing. En dat belangrijk deel de Dat laatste wordt ondergraven door de lijfeigenschap dat heeft gekend. De

communisme hebben zeker net zo erg bijgedragen aan de lethargie.

De volgende hoofdstukken schetsen een beeld van het leven in Rusland in het eind van de jaren tachtig en het einde van het Sovjetimperium. Recente geschiedenis die helder wordt weergegeven en voor de geïnteresseerde krantenlezer een aha-Erlebnis vormen. Gorbatsjovs glasnost en perestrojka komen voorbij en als een hoofdstuk later Jeltsin een tank beklimt voor het Witte Huis in Moskou zie je de tv beelden van toen weer voor je.

In een soort tussenhoofdstuk beschrijft ter Haar het nieuwe Rusland, 1992. Dat is een wat merkwaardig hoofdstuk geworden, waarin veel eigen ervaringen worden verwerkt. Niet zo vreemd natuurlijk voor iemand die

de geschiedenis van Dat had wel wat De renaissance krijgt en gaat vooral over de westerse denken en twee zinnen een Rusland te noemen: ontwikkeling (de gekend, primair als Mongolische verklaart voor een Slavische apathie en lethargie.' echter verderop beschrijving van het Rusland eeuwenlang tsarentijd en het

grote delen van het jaar in Rusland doorbrengt en daarbij niet alleen als reisbegeleidster optreedt maar ook als adviseur van talloze Nederlandse zakenmensen en bedrijven. Maar drie pagina's over een voetbalwedstrijd van Willem II tegen Dynamo Tbilisi is wel erg veel. Of vijf bladzijden over een reis met de Trans-Siberië Express, hoe boeiend dat ook moge zijn, is echt te veel. Dat een mevrouw van de Heuvel in een dorpje in de Oeral vergeet in te stappen heeft weinig met Poetins erfdeel te maken. En daarmee kom ik op mijn grootste bezwaar tegen dit boek. De talloze anekdotes die erin verwerkt zijn zorgen ervoor dat de balans verstoord wordt. De pretentieuze ondertitel van het boek: 'Een geschiedenis van eeuwenlange onderdrukking en van vrijheid die ontspoorde' wordt door de talrijke zijstapjes geweld aangedaan. Een bekwame editor had hier goed werk kunnen verrichten.

Maar ondanks dit bezwaar blijft het boek de moeite waard. De wijze waarop zij Poetin neerzet, geeft een andere kijk op de ontwikkeling in Rusland dan die wij door onze westerse bril menen te moeten zien. Zijn moeilijke strijd tegen de oligarchen, het weer op de rails krijgen van de economie, de bestrijding van de corruptie, de verschillen tussen de grote steden en het onmetelijke platteland, het zijn allemaal aspecten die onze blik op Rusland wat vollediger kunnen maken. Waarbij Marie-Thérèse overigens duidelijk laat merken in Poetin steeds meer de sterke leider te zien die Rusland in haar ogen nodig heeft. Evenzeer als zij eerder in het boek Gorbatsjov min of meer als naïef afschildert, hetgeen mij dubieus voorkomt omdat zijn erfdeel bepaald veel beroerder uitgevallen was dan die van Poetin.

Het slothoofdstuk 'Rusland en het Westen' is intrigerend. Er wordt een blik gegeven op de tegenwoordige ontwikkelingen in dit enorme land. Wat te denken van benoemde gouverneurs in plaats van democratische gekozen functionarissen. Uitgelegd wordt waarom dat op dit moment het best mogelijke voor de Russen is. 'Poetin wil op zijn manier de democratie wel degelijk ontwikkelen, maar dan in deze jaren nog vanuit een sterke staat.' Maar ook de oorlog in Tsjetsjenië wordt vanuit Russisch standpunt belicht, hetgeen ons inzicht zeker vergroot. Ondanks de bezwaren die er tegen het boek zijn in te brengen, is er veel waardevols uit te halen. Het geeft een helder beeld van de gebeurtenissen die de laatste decennia in de oude USSR hebben plaatsgevonden en de (moeizame) veranderingen die zich nu in het huidige Rusland voordoen. Het gaat ook om onze eigen geschiedenis. Wij

---

hebben die ontwikkelingen van een afstand zien gebeuren. Daarom is dit boek erg geschikt om alles nog eens goed tot ons te nemen. Want de band tussen het Westen en Rusland zal alleen in de (nabije?) toekomst alleen maar intensiever worden. Of zoals Marie Thérèse het aan het eind verwoordt: 'Het is mijn hartenwens dat deze ontwikkelingen zullen voortgaan, zich zullen versterken, en dat ze uiteindelijk mogen leiden tot een hechte samenwerking en tot vertrouwen in elkaar.'

HB

Verjaardagen

In de afgelopen periode zijn de volgende Lions jarig geweest:

<i>Tom Jacobs</i>	<i>20 maart</i>	<i>(50 jaar)</i>
<i>Theo Kamps</i>	<i>22 maart</i>	<i>(72 jaar)</i>
<i>Henk Dijk</i>	<i>23 maart</i>	<i>(53 jaar)</i>

<i>Koos Witkop</i>	<i>8 april</i>	<i>(85 jaar)</i>
--------------------	----------------	------------------

<i>Han Meibergen</i>	<i>12 april</i>	<i>(59 jaar)</i>
----------------------	-----------------	------------------

Bij deze (nogmaals) gefeliciteerd.

In de komende maand hopen

<i>Jos Niessink</i>	<i>26 april</i>	<i>(56 jaar)</i>
---------------------	-----------------	------------------

<i>Jaap Gosses</i>	<i>1 mei</i>	<i>(68 jaar)</i>
--------------------	--------------	------------------

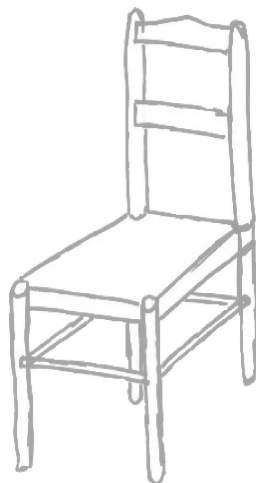
<i>Rien ter Brugge</i>	<i>9 mei</i>	<i>(75 jaar)</i>
------------------------	--------------	------------------

<i>Hans Kietselaer</i>	<i>11 mei</i>	<i>(58 jaar)</i>
------------------------	---------------	------------------

<i>Harm Kloosterbier</i>	<i>17 mei</i>	<i>(83 jaar)</i>
--------------------------	---------------	------------------

hun verjaardag te vieren.

We wensen hen een fijne verjaardag toe.

BAcH!

Goede vrijdag. Wij rijden naar Koudum om de verjaardag van een nichtje te vieren. Nog voor wij de stad uit zijn horen wij van het vakantiefileed op de A12 en wenden vlug het stuur richting Zutphen/Apeldoorn. Het leek Gus een goed idee om de Matthäus Passion in de ukkepek Twingo te draaien en dus schalde langs de Achterhoekse dreven het fraaie openingskoor in de 1993 uitvoering van Ton Koopman. Een profaner beluistering is nauwelijks voorstelbaar, zeker niet als je weet dat de muziek gewoon onderbroken werd door verkeersmeldingen (en dat waren er nogal wat op deze dag). Maar dat past weer mooi in het gegeven dat Nederland heet meest seculiere land van Europa is, zoals ik onlangs in de essaybundel *The Dutch and their Gods* las. Bij Balk was de 2^e cd afgelopen en hadden wij even genoeg koralen, aria's en recitatieven gehoord. Deel 3 was voor de terugweg en even na Zwolle hadden wij onze slotkoortranen er weer opzitten en konden wij overgaan naar de aardse gebeurtenissen op Radio 1.

Thuis vonden wij de NRC op de deurmat die kopte met een artikel over de ongekende populariteit van de Matthäus in Nederland. De oorzaak daarvan is ongewis. Tien jaar geleden werd er gedacht dat de ontkerkelijking toch gepaard ging met een zekere behoefte aan spirituele bezinning. Misschien wel net zoiets als een keer per jaar naar de kerk gaan in de kerstnacht. (Ineens schiet mij een uitspraak van René Diekstra te binnen: 'Mensen geloven omdat zij bang zijn dat het niet waar is.') Terecht wordt in het artikel gezegd: 'Enkele malen per jaar bevredigt men, vooral uit nostalgische overwegingen, zijn numineuze verlangens bij kaarslicht of bij Bach's muziek.'

Vervolgens wordt een blik geworpen op de enorme koortraditie die Nederland rijk is. Hoogtepunt voor ieder zich respecterend koor is een uitvoering van de Matthäus, waarvoor dan ook lang gerepeteerd wordt. Gelukkig zijn er talloze goede solisten beschikbaar. En is de uitvoering eenmaal daar dan stromen kerken of zalen moeiteloos vol met familie en bekenden. En als Bach eenmaal in je hoofd zit raak je die niet snel meer kwijt. Dus niks geen 'hang naar religieuze wijding van ontheemde ex-kerkgangers.' Het beste bewijs daarvoor is de sinds lang bestaande traditie dat vlak voor Pasen in de Grote Kerk in Naarden de Matthäus wordt opgevoerd. Niet voor de doorsnee Bachliefhebber, maar voor de kleine begenadigde groep Nederlanders die geacht worden en waarschijnlijk van zich zelf ook vinden

---

het land te besturen of in ieder geval grote diensten te bewijzen. Ik heb het altijd ridicuul gevonden als de tv daar in het journaal aandacht aan besteedde. Stemmig geklede mannen en vrouwen die er nog fraaier uit wilden zien dan op Prinsjesdag. Het hoogtepunt voor dit gezelschap is natuurlijk niet de Passie maar de Pauze. Dan wordt in aanliggende gerenommeerde restaurants werd de lunch gebruikt onder het genot van een paar heerlijke glazen wijn. Iedere keer als ik het invoelbare 'Erbarme dich' hoor krijg ik dit beeld voor me. Opgevolgd daarna de kerk weer in en rustig 50 minuten nog uitbuiken tot de tranen in het slotkoor zijn gestold.

Het is al weer wat jaren geleden dat er ruzie ontstond in het Naardense kamp, hetgeen er toe geleid heeft dat er nu twee uitvoeringen om de grootste uitstraling strijden. Naast de Nederlandse Bachvereniging in Naarden probeert het Nederlands Bachkoor in de Pieterskerk in Leiden zoveel mogelijk BN'ers te scoren. Ook hier zijn kaarten lang van te voren uitverkocht. (Kaarten overigens die met een prijs van € 60 aardig in de buurt komen van een Endemol-musical als de Lionking) Beide plaatsen hebben hun eigen website met loftuitingen over 'hun' uitvoerenden. Koude rillingen en plaatsvervangende schaamte.

In het NRC artikel wordt het fraai omschreven: 'In de pauze lunchen de notabele "kerkgangers" aller-genoeglijkst met fijne wijnen in dure restaurants. Toen ik daar, op uitnodiging, een keer tussen verkeerde, had ik niet de indruk dat er sprake was van enige spirituele bezinning. Nou ja, spiritueel was het wel, maar vooral vanwege de alcoholische versnaperingen.'

Gus heeft een voorkeur voor de Matthäus. Historisch gegroeid omdat zij nooit zal vergeten hoe zij als 15-jarige, aan een angina aanval lijdende tiener, met een oom naar de Grote Kerk in Delft ging. Vroeg aanwezig, voor een goede plaats. Maar helaas de Matthäus werd in de Grote Kerk in Den Haag opgevoerd. Nog wel op tijd, maar bijna 4 uur achter een pilaar zitten en vrijwel niets kunnen zien is geen pretje, maar laat kennelijk wel een diepe indruk achter. Zelf houd ik veel meer van de Johannes Passion. Niet alleen omdat die korter is dan de Matthäus, maar vooral omdat die transparanter en barokker is. Maar over één ding zijn Gus en ik het wel eens: de vermeende hogere klassen en de Matthäus Passion,

ronduit BAcH !

De 10 minuten van Harry Mathijssen

‘Van accountant tot campingboer’

Ik ben geboren op 4 augustus 1949 te Zuilen. Mijn vader was machinist bij de NS en mijn moeder was huisvrouw. Mijn jongere zus is onderwijzeres. Mijn beide grootvaders hebben ook bij het ‘Spoor’ gewerkt. De een als timmerman en de ander als schilder. Ik heb op een katholieke jongensschool gezeten tot en met de vijfde klas. Aan het begin van het zesde leerjaar werd de klas wegens ziekte van de docent

opgeheven en moest ik naar een andere school, waar ik in een gemengde klas van jongens en meisjes kwam. Een vreemde gewaarwording, ik was het hele schooljaar verliefd.

Aan het eind van het schooljaar toelatingsexamen gedaan voor het Sint Bonifatiuslyceum te Utrecht, met toelating tot de brugklas als gevolg.

Ik had gehoopt een goede voetballer te worden, maar toen ik tijdens het schoolvoetbaltoernooi als stopperspil meer voor het vijandelijke doel te vinden was dan voor mijn eigen doel, adviseerde mijn grootvader mij om te gaan handballen. De klap kwam keihard aan. Na enkele maanden ben ik toch lid geworden van een van de Utrechtse handbalclubs en heb jarenlang met veel plezier gehandbald en heb zelfs in het Utrechtse jeugdteam gespeeld.

Ik koos voor de HBS-A omdat ik bepaald geen wiskundeknobbel had en heb. Omdat ik geen flauw idee had wat ik wilde worden, lieten deed ik een beroepskeuzetest. Aanbevolen werd om een economische opleiding te volgen dan wel bibliothecaris te worden. Dat laatste was niet zo gek; ik las heel veel.

In 1967 ben ik begonnen met een studie economie aan de Katholieke Universiteit Tilburg, in februari 1973 afgerond met het doctorale examen bedrijfseconomie. Vervolgens in militaire dienst, wat niet zo'n succes was.

Na één maand de officiersopleiding gevolgd te hebben verbrandde ik mijn hand tijdens een bivak, werd van de officiersopleiding verwijderd en kreeg een spoedopleiding van een maand tot telefonist. Na de opleiding werd ik gestationeerd op de legerplaats Harskamp, waar ik Janny heb ontmoet.

Eind juni 1974 zat de dienstplicht er op. Tijdens mijn diensttijd was ik al

begonnen met de postdoctorale opleiding tot registeraccountant en op 1 juli 1974 begon ik bij het toenmalige kantoor de Tombe/Melse & co in Baarn. Ik had bewust gekozen voor een klein kantoor omdat ik dacht dat daar de begeleiding beter zou zijn dan bij een groot accountantskantoor. Dat bleek echter een misvatting. In januari 1976 ben ik daarom overgestapt naar Moret & Limperg in Apeldoorn.

Onderwijl waren Janny en ik op 17 oktober 1975 met elkaar in het huwelijk getreden. We zijn een christelijk huwelijk aangegaan ten overstaan van een dominee en een katholieke priester. Janny is nl. hervormd en ik ben katholiek. Bij Moret & Limperg beviel het werken goed en in juni 1977 heb ik mijn accountantsdiploma behaald. Vervolgens in opdracht plannen ontwikkeld voor het opstarten van een nieuwe vestiging in Ede, waar we na ons trouwen waren gaan wonen. In 1978 zijn we verhuisd naar Bennekom naar een vrijstaand huis, dat door mijn schoonvader, die een aannemersbedrijf had, is gebouwd. Daar werd, na heel wat gedokter, in 1982 onze zoon Jan-Pieter geboren, die inmiddels bijna zijn studie aan de Hogere Hotelschool in Leeuwarden heeft afgerond.

Op 1 september 1983 ben ik als vestigingsleider gestart met een nieuwe vestiging in Ede, samen met 4 enthousiaste collega's. Het was flink aanpakken, want ook al was het een kleine vestiging, de papierwinkel behoorde duidelijk bij een grote organisatie. In 1986 werd ons gezin verder uitgebreid met een dochter, Jantien, die nu bezig is met haar opleiding sociaal pedagogisch werk. In 1988 kwam het verzoek van de maatschap tot overplaatsing naar de vestiging Doetinchem (NB. Ede was intussen gegroeid naar 18 personeelsleden) en in januari 1989 ben ik lid van de accountantsmaatschap geworden en heb in Doetinchem oud Lions lid Leo Arendsen opgevolgd.

De ambtelijke organisatie en de vele regels en procedures gingen me echter steeds meer tegenstaan, zodat ik het maatschapbestuur heb voorgesteld de vestiging Doetinchem te verzelfstandigen. Dat wilde men niet. Ik ben toen weggegaan en heb me aangesloten bij Stolwijk Van de Rakt, een kantoor dat in 1988 vanuit Dijker en Doornbos was verzelfstandigd. Ik werd daar de derde maat in een kantoor van ca. 50 medewerkers.

In 1997 heb ik de Top Coach cursus gevolgd, een zeer intensieve trainingsprogramma van 5 maal drie dagen, waarin ik mezelf goed leerde kennen. Gevolg was dat ik stopte met roken, in 8 maanden 24 kilo af viel

---

(daar is nu niets meer van te zien) en ging hardlopen. Als beloning gaf ik mezelf een reisje naar New York cadeau waar ik de marathon meeliep (eindtijd ca 4 uur 30 minuten) Ik begon mezelf steeds meer de vraag te stellen of ik nog langer in het accountants-vak wilde blijven of iets heel anders zou gaan doen.

Zoals de meeste van jullie wel weten hebben wij een zomerhuisje op Texel op een duinkampeerterrein. Met Pasen 1999 namen mijn gezin en ik deel aan een speciaal Paasontbijt voor de vaste gasten van de camping. Een van de medewerksters kwam bij ons aan tafel zitten. Ik vroeg hoe het met haar ging hetgeen een enorme huilbui tot gevolg had. Ze was al drie maanden overspannen en iemand die ziek was moest volgens haar baas, de toenmalige bedrijfsleider van de camping in bed blijven. Een dergelijke opvatting strookte niet met mijn opvattingen over modern personeelsmanagement en omdat ik zelf ook al diverse aanvaringen met de betreffende functionaris achter de rug had was het tijd voor actie. Het toeval wilde dat ik 3 maanden eerder een opleiding tot mediator had afgerond. Ik zocht contact gezocht met de voorzitter van de Recreatie Stichting Texel (een stichting die 4 campings op Texel exploiteert) en heb mijn diensten aangeboden om te bemiddelen tussen de betreffende personeelsleden. Tijdens het gesprek bleek dat de toenmalige directeur al meer dan een jaar ziek thuis was en inmiddels in de WAO zat. Vandaar dat de vraag opkwam of ik geen directeur van de stichting wilde worden.

Het was iets heel anders dan accountant maar ik had geen idee of het me zou bevallen. Ik heb daarop voorgesteld, (na overleg met mijn collega's van Stolwijk Van de Rakt) om ons kantoor opdracht te geven tot het voeren van de directiefunctie op interim-basis voor gemiddeld 28 uur per week gedurende één jaar.

Zo begon ik mei 1999. Net voor aanvang van het hoogseizoen 1999 meldde ook de bedrijfsleider van Kogerstrand zich ziek. Toen had ik het pas echt voor elkaar, een accountantspraktijk in Doetinchem, een directiefunctie op Texel en bedrijfsleider spelen op een camping van 52 ha met 1250 standplaatsen en ca 5000 gasten per dag tijdens het hoogseizoen. Ik werkte me een slag in de rondte maar genoot met volle teugen. Vandaar dat ik in december 1999

---

besloot om per 1 juli 2000 mijn aandeel in de accountantsmaatschap Stolwijk Van de Rakt te verkopen aan mijn twee collega's.

Ik ging op Texel een dienstverband aan voor 1400 uur, waarbij ik zelf bepaal waar en wanneer ik mijn uren maak. Daarnaast adviseer ik bedrijven en ondernemers in algemene zin en voer mediation-opdrachten uit.

Sinds 2000 zijn er grote veranderingen doorgevoerd in de organisatie, er is een afdeling Centraal Reserveren in het leven geroepen. De gasten staan centraal en niet langer de automatisering, de regels en de procedures. De statuten zijn gewijzigd en het bestuur is omgevormd tot Raad van Commissarissen. Men gaat weer met plezier naar het werk.

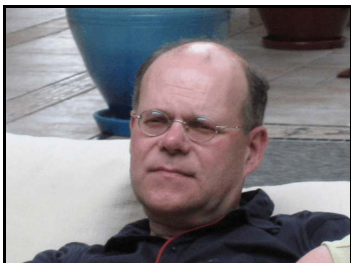
Ik had gehoopt bepaalde veranderingen sneller te kunnen doorvoeren maar ik heb geleerd geduld te hebben. Vorig jaar hebben we het 50 jarige jubileum gevierd. Ik heb nog wel een paar jaar werk voordat we alle campings gerenoveerd en vernieuwd hebben zodat ze volledig voldoen aan de eisen die de hedendaagse kampeerder stelt. Kom gerust eens kijken op het Gouden Boltje, zoals Texel vaak genoemd wordt.

Harry Mathijssen

Lions golfgezelschap naar Turkije

of Hoe Jan J niet zijn streken, wel zijn haren verloor - een reisverslag

Plotseling rumoer aan de ontbijttafel. Iemand ontdekt dat de voorheen gestoffeerde bovenlip van Jan J. zich nu geheel bloot aan het de-golfsport-onder-de knie-proberende-te-krijgen clubje toont. Twee moderne dochters, de mode van vandaag en beginnende vergrijzing doen Jan J. besluiten het mes te zetten in zijn imposante snor, die zo ongeveer vanaf de wieg daar gezeten moet

hebben. Marijke heeft Jans bovenlip in al die jaren nog nooit naakt gezien. Nu begrijpt de rest waarom Jan J. ons al zeker een uur met getuited lippen indringend aan bleef kijken. Bijzonder dat sommige dingen blijkbaar (niet) gemist worden. Zelfs door Marijke...

We zijn alweer twee dagen in Belek. Zeven Doetinchemse Lions, met hun respectievelijke Papillons, die samen een passie delen: het spel met het kleine balletje. En dat bij voorkeur in aangename omgeving.

Heenreis met nukken, vertrek charter verplaatst van Düsseldorf naar Maastricht. Gevolg: extra busreis naar overigens schattig en overzichtelijk vliegveld.

Hotel is ons bekend. Vanwege eerdere goede ervaring opnieuw naar Sirene Golf Hotel. Luxueus grote kamers, talloos voorkomend, jong Turks personeel, uitbundige restaurants en

buffetten met van 's morgens vroeg tot 's avonds laat smakelijk eten en drinken in overvloed, ultra all inclusive. Alleen de koffie smaakt naar afwaswater en de witte wijn naar petroleum, maar de rest is echt klasse. De zorgvuldig thuis gekweekte slanke tailles worden zwaar op de proef gesteld. Het is nog niet echt zomers. Zelfs Jan van I. heeft dit jaar niet in zee gezwommen. Opvallend veel gebreken aan het bewegingsapparaat. De jaren gaan blijkbaar tellen voor Bert, Ruud en Hans. Slechts met behulp van gemotoriseerde karretjes lukt het hun de 18 holes te volbrengen. Overigens wel met een veelheid aan schitterende slagen. Gerard wordt met schoenen, die in de bouw niet misstaan zouden hebben, niet eens toegelaten op de baan. Etiquette in Turkije onverwacht streng. Aangeboden reservepaar is zo groot dat hij er zonder problemen mee zou kunnen waterskieën op het Braamtse gat. Daarom maar afgezien van meespelen. Als alternatief programma een bezoek aan de Haman, samen met Annemarie. Rozig van de lichaamsscrub vertellen zij dermate enthousiast dat een aantal zich later die week eveneens laat knijpen en kneden om zo te geraken tot een hoge graad van gelukzaligheid en reinheid. Zonder iemand tekort te doen (de compromisloze

---

en verre slagen van Ruud –staon en slaon-, het solide spel van Hans, stijlvolle techniek van Jan van I., karakteristiek snelle swing van Bert, die de volle breedte van de baan inclusief de bosjes benut, strakke slagen afgewisseld met grondverplaatsingen van Henk, slaan tussen het praten door van Jan J.) wordt de show gestolen door het zwakke geslacht. Nettie stijlvol, elegant en vast, Marijke en Marjan soms ver, vaak verrassend, Lidwine verder dan thuis door de dunnere lucht en als altijd exact volgens de regels en vooral Josée en Dinie solide, recht, ver en bijna perfect, de winnaars.

Eén dag verplichte golfpraktijk en (Turkse) cultuur tot ons nemen. Een bevlogen gids verklaart ons in een moskee de vijf grondregels van de islam: het uitspreken van de heilige woorden, Allah is god en Mohammed zijn profeet; vijfmaal daags bidden, gezicht naar Mekka; een maand vasten van zonsopgang tot zonsondergang, de ramadan, besloten door het suikerfeest; het helpen van de hulpbehoevenden door afstaan van een 40^e deel van bezit; en optioneel, als de financiële middelen toereikend zijn, eenmaal in het leven een bezoek aan Mekka. De door de staat betaalde voorganger in de moskee voert voor ons op zangerige toon de gebeden voor in rap tempo, taal Arabisch. Onze gehooftdoekte dames horen ademloos toe. Een rit door de bergen met als lunch heerlijke versgevangen forel vervolmaakt deze dag.

Voor we er erg in hebben is de week alweer om. 's Nachts probleemloze terugvlucht. Overigens is het lastig slapen met zo weinig beenruimte. Nu wel naar Düsseldorf. Bij een heerlijke kop cappuccino wordt afscheid genomen van elkaar en rijdt ieder zijns weegs naar huis waar de paaseieren al wachten.

Henk Drost

Commissies

● *Activiteiten*

Hans de Vries, voorzitter
Peter Bob Peerenboom, vice voorzitter
Herman van den Broek
Hans Kietselaer
Martin Liefrink
Harry Mathijssen
Bart-Jaap Pull ter Gunne
Gerard Roelofsen
Aart van Silfhout
Theo Soontiëns
Kees van Steenberg
Mario Toepoel

● *Activiteiten "denk tank" commissie*

Henk Dijk
Toon Gasseling
Gerard Hehenkamp
Tom Jacobs
Martin Liefrink
Ruud Wink

● *Bulletin*

Theo Soontiëns, voorzitter
Henk Breuker
Henk Dijk
Henk Drost
Tom Jacobs
Bart-Jaap Pull ter Gunne
Ruud Wink

● *Foto officer*

Marnix Jansen Venneboer

● *ICT officer*

Henk Drost

● *Interservice*

Wim Frommé
Toon van Oudheusden

● *Jeugd*

Chris Geurink, voorzitter
John Brands, vice voorzitter
Jos Niesink
Siert Wieringa

● *Jumelage*

Jan Kruit, voorzitter
Henk Drost
Gerard Hehenkamp
Jan van Iersel
Toon van Oudheusden
Marnix Jansen Venneboer

● *Kascontrole*

Jan Jurriens
Gerard Roelofsen

● *Leden*

Marnix Jansen Venneboer, voorzitter
Henk Drost
Koos Kuiper

● *Ledenzorg*

Bestuur

● *Milieu officer*

Hans Bruyn

● *Public Relations*

Ruud Wink

● *Sjoelbak*

Jan Thijsen, voorzitter
Rien ter Brugge
Henk Kets

● *Smoelenboek*

Han Meibergen

● *Tail Twisters*

Chris Geurink
Jan Jurriens
Theo Kamps

● *Uitbreidingscommissie*

Henk Breuker
Henk Drost
Jan Kruit

Agenda 2005-2006

- 24 augustus 2005 17.00 uur *Barbecue bij Wil & Henk Kets*
- 7 september 2005 20.00 uur *Rien van den Heuvel: 'Het Gelders Eiland.'*
- 21 september 2005 18.00 uur *Tap Hap; 10 minuten van Harm Kloosterboer*
- 5 oktober 2005 20.00 uur *Weerman*
- 19 oktober 2005 18.00 uur *Tap Hap; 10 minuten van Jan van Iersel*
- 2 november 2005 20.00 uur *Joop Hofmeyer, docent restauratietechniek*
- 16 november 2005 18.00 uur *Tap Hap; 10 minuten van Gerard Hehenkamp*
- 30 november 2005 18.00 uur *Tap Hap; voorbereiding Kerst in het Borghuis*
- 7 december 2005 20.00 uur *Harm Post, landschapsarchitect*
- 21 december 2005 18.00 uur *Tap Hap; 10 minuten van Herman vd Broek*
- 14 januari 2006 14.00 uur *Nieuwjaarsbijeenkomst (met dames)*
- 18 januari 2006 18.00 uur *Tap Hap; 10 minuten van Jan Kruit*
- 1 februari 2006 20.00 uur *Een brug tussen West- en Oost Europa.
Marie-Thérèse ter Haar (met dames)*
- 15 februari 2006 18.00 uur *Tap Hap; 10 minuten van Harry Mathijssen*
- 1 maart 2006 20.00 uur *Introductie Henk Dijk. Lezing*
- 15 maart 2006 18.00 uur *Tap Hap; 10 minuten van Tom Jacobs*
- 16 maart 2006 20.00 uur *Lions bijeenkomst in het Hart van
Doetinchem bij L.C. Isala.*
- 29 maart 2006 16.00 uur *Vorbereiding keuken.*
18.00 uur *Wokken met Papillons*
- 5 april 2006 20.00 uur *Introductie John Brands*
- 19 april 2006 16.00 uur *Bedrijfsbezoek Rotra; 18.30 uur Eten Borghuis*
- 3 mei 2006 20.00 uur *Denktank presenteert eerste plannen*
- 17 mei 2006 18.00 uur *Tap Hap; 10 minuten van Han Meibergen*
- 20 mei 2006 18.00 uur *Uitje met Lions Dorsten*
- 7 juni 2006 20.00 uur *Geert-Jan Jonkhout-het Gelders Genootschap*
- 21 juni 2006 18.00 uur *Tap Hap; 10 minuten van Jan Thijssen*
- 5 juli 2006 18.00 uur *Bestuursoverdracht met Papillons ladies*
-